TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2026. gada 3. septembrī*

Apelācija – Dempings – Īstenošanas regula (ES) 2021/1100 – Konkrētu Turcijas izcelsmes karsti velmētu plakanu dzelzs, neleģētā tērauda vai cita leģētā tērauda velmējumu imports – Galīgie antidempinga maksājumi – Normālās vērtības aprēķināšana – Taisnīgs salīdzinājums – Regula (ES) 2016/1036 – 2. panta 5. punkts – 2. panta 10. punkta j) apakšpunkts – Korekcijas – Valūtas konvertācija – Peļņas un zaudējumu riska ierobežošana – 18. panta 3. un 6. punkts – Ieinteresēto personu sadarbība

Lietā C-499/24 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2024. gada 17. jūlijā iesniegušas

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, Stambula (Turcija),

İskenderun Demir ve Çelik AŞ, Pajasa [*Payas*] (Turcija),

Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ, Gebze [*Gebze*] (Turcija),

ko pārstāv *J. Cornelis* un *F. Graafsma*, *advocaten*,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *G. Gattinara*, *G. Luengo* un *J. Zieliński*, vēlāk – *G. Gattinara* un *J. Zieliński*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: J. Regans [*E. Regan*], kas pilda desmitās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši D. Gracijs [*D. Gratsias*] un B. Smulderss [*B. Smulders*] (referents),

ģenerāladvokāts: R. Norkus [*R. Norkus*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

* Tiesvedības valoda – angļu.

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2025. gada 20. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ*, *İskenderun Demir ve Çelik AŞ* un *Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ* (turpmāk attiecīgi – *Erdemir*, *Isdemir* un *Ersem*) lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2024. gada 8. maija spriedumu *Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları* u.c./Komisija (T-629/21, turpmāk – pārsūdzētais spriedums; EU:T:2024:303), ar kuru minētā tiesa noraidīja to prasību atcelt Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2021/1100 (2021. gada 5. jūlijs), ar ko nosaka galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, kas noteikts konkrētu Turcijas izcelsmes karsti velmētu plakanu dzelzs, neleģētā tērauda vai cita leģētā tērauda velmējumu importam (OV 2021, L 238, 32. lpp.; turpmāk – strīdīgā regula).

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

2 Eiropas Savienības Padome ar Padomes Lēmumu 94/800/EK (1994. gada 22. decembris) par daudzpusējo sarunu Urugvajas kārtā (no 1986. gada līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē (OV 1994, L 336, 1. lpp.), apstiprināja 1994. gada 15. aprīlī Marakešā parakstīto Līgumu par Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) izveidošanu, kā arī nolīgumus, kas ietverti minētā līguma 1.–3. pielikumā, tostarp Nolīgumu par 1994. gada Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VI panta īstenošanu (OV 1994, L 336, 103. lpp.; turpmāk – Antidempinga nolīgums).

3 Antidempinga nolīguma 2. pantā "Dempinga noteikšana" paredzēts:

"2.1. Šī Līguma nozīmē prece tiek uzskatīta par realizētu dempinga apstākļos, t.i., par tādu, kura tiek realizēta citas valsts tirdzniecībā zem savas normālās vērtības, ja eksporta cena precei, kura tiek eksportēta no vienas valsts uz citu, ir zemāka par salīdzinošo cenu parastajā tirdzniecības apritē līdzīgām precēm, ja tās paredzētas patēriņam eksportētāja valstī.

2.2. [..]

2.2.1. Līdzīgas preces realizācija eksportētājas valsts iekšējā tirgū vai pārdošana trešajā valstī par cenām, kuras ir zem vienas vienības (fiksētas vai variējamas) ražošanas izmaksām, pieskaitot administratīvās, realizācijas un vispārējās izmaksas, var tikt uzskatīta par tādu, kas neiekļaujas parastajā tirdzniecības apritē sakarā ar cenu, un var netikt ņemta vērā normālās vērtības noteikšanā tikai tad, ja institūcijas [..] nosaka, ka šāda realizācija tiek veikta paplašināta laika perioda ietvaros [..] un ievērojamos daudzumos [..], un par cenām, kas neparedz visu izmaksu pilnīgu atgūšanu saprātīgā laika periodā. Ja cenas, kuras ir zem vienas vienības izmaksām pārdošanas laikā, ir augstākas par vidējām svērtajām vienas vienības izmaksām apskatāmā perioda laikā, šādas cenas tiek uzskatītas par tādām, kas paredz izmaksu atgūšanu saprātīgā laika periodā.

2.2.1.1. 2. paragrāfa mērķiem izmaksas normāli tiek aprēķinātas, balstoties uz izmeklēšanai pakļautā eksportētāja vai ražotāja vesto uzskaiti, ar noteikumu, ka šāda uzskaite ir atbilstoša eksportētājas valsts vispārpieņemtajiem grāmatvedības principiem un pienācīgi atspoguļo izmaksas, kas saistītas ar apskatāmās preces ražošanu un realizāciju. Institūcijām jāapsver visi pieejamie pierādījumi par faktisko izmaksu noteikšanu, arī tie, kurus sniedzis eksportētājs vai ražotājs izmeklēšanas gaitā, ar noteikumu, ka eksportētājs vai ražotājs ir vēsturiski izmantojis šādus sadalījumus, it īpaši attiecībā uz materiālo un nemateriālo vērtību atbilstošo amortizācijas periodu un kapitālieguldījumu izdevumu un citu attīstības izmaksu izslēgšanas noteikšanu. Ja vien tās nav jau atspoguļotas izmaksu sadalījumos šī apakšpunkta ietvaros, izmaksas tiek atbilstoši koriģētas attiecībā uz tām neatkārtojošajām izmaksu pozīcijām, kas ir ieguldījums nākotnes un/vai patreizējā ražošanas attīstībā, vai apstākļiem, kuros izmaksas apskatāmajā periodā ir ietekmētas uzsākšanas operāciju rezultātā. [..]

2.2.2. 2. paragrāfa mērķiem administratīvo, realizācijas un vispārējo izmaksu un peļņas summām jābalstās uz faktiskajiem datiem attiecībā uz līdzīgas preces ražošanu un realizāciju parastajā tirdzniecības apritē, ko veic izmeklēšanai pakļautais eksportētājs vai ražotājs. Ja šādas summas nevar noteikt šajā veidā, šīs summas var noteikt, pamatojoties uz:

i) faktiskajām summām, ko attiecīgais eksportētājs vai ražotājs izdevis un realizējis, attiecībā uz tādas pašas vispārējas kategorijas preces ražošanu un pārdošanu izcelsmes valsts iekšējā tirgū;

ii) citu eksportētāju vai ražotāju, kuri pakļauti izmeklēšanai attiecībā uz līdzīgu preču ražošanu un realizāciju izcelsmes valsts iekšējā tirgū, faktiski izdotās un realizētās vidējās svērtās summas;

iii) jebkuru citu piemērotu metodi, ar noteikumu, ka šādi noteiktais peļņas apjoms nepārsniedz citu eksportētāju vai ražotāju normāli realizēto peļņu, pārdodot tās pašas vispārējās kategorijas preces izcelsmes valsts iekšējā tirgū.

[..]

2.4. Eksporta cenu un normālo vērtību ir jāsalīdzina objektīvi. Šo salīdzinājumu jāizdara tādā pat tirdzniecības līmenī, parasti *ex-factory* (rūpnīcas cenu) līmenī, un attiecībā uz realizāciju, kas pēc iespējas veikta vienā un tajā pašā laikā. Katrā gadījumā pienācīgi jāņem vērā, pēc to būtības, atšķirības, kuras ietekmē cenu salīdzināmību, t.sk. atšķirības pārdošanas apstākļos un nosacījumos, nodokļu maksājumos, tirdzniecības līmeņa, apjomu, fiziskā raksturojuma ziņā, un jebkādas citas atšķirības, kuras arī ietekmē cenu salīdzināmību. [..] 3. paragrāfā minētajos gadījumos jāņem vērā arī izmaksas, t.sk. nodokļus un nodevas, kuras rodas starp importēšanu un tālākpārdošanu, un uzkrāto peļņu. Ja šajos gadījumos ir ietekmēta cenu salīdzināmība, institūcijas nosaka normālo vērtību pie tirdzniecības līmeņa, kurš ir ekvivalents izveidotās eksporta cenas tirdzniecības līmenim, vai arī izdara atbilstošas korekcijas, kā to nosaka šis paragrāfs. Institūcijas norāda attiecīgajām pusēm, kāda informācija ir nepieciešama, lai nodrošinātu objektīvu salīdzinājumu, un neuzliktu šīm pusēm nepamatotu pierādīšanas slogu.

2.4.1. Ja salīdzināšana saskaņā ar 4. paragrāfu prasa valūtu konvertāciju, šāda konvertācija veicama, pielietojot valūtas maiņas kursu pārdošanas dienā [..], ar noteikumu, ka, ja ārvalsts valūtas pārdošana mērķa tirgos ir tieši saistīta ar attiecīgo eksporta pārdošanu, tiek lietots sagaidāmās pārdošanas valūtas maiņas kurss. Valūtas kursu svārstības tiek ignorētas, un, veicot izmeklēšanu, institūcijām ir jādod eksportētājiem vismaz 60 dienas, lai koriģētu savas eksporta cenas, atspoguļojot izmaiņas valūtas maiņas kursos izmeklēšanas aptvertā perioda laikā.

2.4.2. Atbilstoši 4. paragrāfa nosacījumiem, kuri reglamentē objektīvu salīdzinājumu, izmeklēšanas fāzē dempinga maržas esamība parasti tiek noteikta, pamatojoties uz vidējās svērtās vērtības salīdzinājumu ar visu salīdzināmo eksporta darījumu vidējo svērto cenu vai salīdzinot normālo vērtību un eksporta cenas no darījuma uz darījumu. [..]

[..]"

Savienības tiesības

4 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/1036 (2016. gada 8. jūnijs) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Savienības dalībvalstis (OV 2016, L 176, 21. lpp.; turpmāk – pamatregula) 27. apsvērumā noteikts:

"Ja pušu sadarbība nav apmierinoša, ir jāparedz, ka var izmantot citu informāciju, lai konstatētu faktus, un to, ka šāda informācija pusēm var nebūt tik labvēlīga kā tad, ja tās būtu sadarbojušās."

5 Pamatregulas 2. pantā "Dempinga konstatēšana" noteikts:

"A. NORMĀLĀ VĒRTĪBA

1. Normālo vērtību parasti nosaka, pamatojoties uz cenām, kādas eksportētājvalstī ir maksājuši vai maksās neatkarīgie klienti.

[..]

3. Ja parastajās tirdzniecības operācijās nav identiska izstrādājuma noiets vai tas ir nepietiekams, vai arī konkrētā tirgus situācija neļauj veikt pienācīgu salīdzināšanu, identiskā izstrādājuma normālo vērtību aprēķina, pamatojoties uz ražošanas izmaksām izstrādājuma izcelsmes valstī, kurām pieskaitītas pārdošanas, vispārējās un administratīvās izmaksas saprātīgā apmērā, kā arī peļņa, vai arī pamatojoties uz parastajās tirdzniecības operācijās izmantotajām eksporta cenām, eksportējot izstrādājumu uz atbilstīgu trešo valsti, ar noteikumu, ka šīs cenas ir reprezentatīvas cenas.

[..]

5. Izmaksas parasti aprēķina, pamatojoties uz izmeklēšanai pakļautās puses saglabāto [grāmatvedības] dokumentāciju, ar noteikumu, ka šāda dokumentācija ir saskaņā ar vispārpieņemtajiem grāmatvedības principiem attiecīgajā valstī un ka ir parādīts, ka dokumentācija pieņemami atspoguļo ar ražošanu un attiecīgā izstrādājuma pārdošanu saistītās izmaksas.

Ja izmaksas, kas saistītas ar attiecīgā izstrādājuma ražošanu un pārdošanu, nav pienācīgi atspoguļotas attiecīgās puses pierakstos, tās koriģē vai nosaka, pamatojoties uz citu tās pašas valsts ražotāju vai eksportētāju izmaksām vai arī, ja tāda informācija nav pieejama vai izmantojama, uz citiem pamatotiem apsvērumiem, iekļaujot informāciju, kas iegūta no citiem reprezentatīviem tirgiem.

Tiek aplūkoti iesniegtie pierādījumi par izmaksu pienācīgu sadali ar noteikumu, ka ir parādīta šāda sadalījuma izmantošana vēsturiskā aspektā. Ja trūkst piemērotākas metodes, priekšroku dod izmaksu sadalei, pamatojoties uz apgrozījumu. Izmaksas attiecīgi koriģē, ņemot vērā tos

vienreizējos izmaksu posteņus, kas attiecas uz ražošanu nākotnē un/vai konkrētajā brīdī, ja vien tas jau nav atspoguļots izmaksu sadalē saskaņā ar šo daļu.

[..]

6. Pārdošanas, vispārējo un administratīvo izmaksu, kā arī peļņas summas balstās uz faktiskajiem datiem par līdzīga izstrādājuma ražošanu un pārdošanu parastās tirdzniecības operācijās, ko veic izmeklēšanai pakļautais eksportētājs vai ražotājs. Ja, pamatojoties uz šo, šādas summas nav iespējams noteikt, tās var noteikt, pamatojoties uz:

a) vidējām svērtajām faktiskajām summām, kas ir konstatētas citiem izmeklēšanai pakļautajiem eksportētājiem vai ražotājiem, kas nodarbojas ar līdzīgas preces ražošanu un pārdošanu izcelsmes valsts iekšējā tirgū;

b) faktiskajām summām, ko piemēro tās pašas vispārīgās preču kategorijas ražošanai un pārdošanai parastajās tirdzniecības operācijās, kuras veic attiecīgais eksportētājs vai ražotājs izcelsmes valsts iekšējā tirgū;

c) jebkurām citām saprātīgām metodēm ar noteikumu, ka šādi noteiktā peļņas summa nepārsniedz peļņu, ko parasti gūst citi eksportētāji vai ražotāji, pārdodot tajā pašā vispārīgajā kategorijā ietilpstošos izstrādājumus izcelsmes valsts iekšējā tirgū.

[..]

B. EKSPORTA CENA

[..]

C. SALĪDZINĀŠANA

10. Eksporta cenu un normālo vērtību salīdzina taisnīgi. Šo salīdzināšanu veic, izmantojot vienādus tirdzniecības līmeņus un izvēloties laika ziņā pēc iespējas tuvākus pārdošanas apjomus, kā arī pienācīgu uzmanību pievēršot citām atšķirībām, kas ietekmē cenu salīdzināmību. Ja normālā vērtība un eksporta cena nav salīdzināmas tādā formā, kādas tās ir noteiktas, katrā konkrētā gadījumā pēc būtības izdara korekcijas, ņemot vērā faktorus, par kuriem apgalvo (un kuri norāda), ka tie ietekmē cenas un cenu salīdzināmību. Izdarot korekcijas, izvairās no jebkādas pārklāšanās, jo īpaši attiecībā uz atlaidēm, rabatu atlaidēm, daudzumiem un tirdzniecības līmeni. Ja izpilda konkrētos nosacījumus, var koriģēt šādus faktorus.

[..]

j) Valūtas konvertācija

Ja nepieciešams konvertēt valūtas, lai varētu salīdzināt cenas, šādu konvertēšanu veic, izmantojot pārdošanas datuma valūtas kursu, izņemot gadījumus, kad ārvalstu valūtas pārdošana gaidāmajos tirgos ir tieši saistīta ar attiecīgo eksporta noietu – tad izmanto nākotnes darījuma valūtas kursu. Pārdošanas datums parasti ir arī rēķina izrakstīšanas datums, bet var izmantot līguma noslēgšanas datumu, pirkuma pasūtījuma datumu vai pasūtījuma

apstiprinājuma datumu, ja tie labāk parāda pārdošanas darījuma būtiskos nosacījumus. Valūtas kursu svārstības neņem vērā, un eksportētājiem atvēl 60 dienas, lai atspoguļotu valūtas kursu stabilu attīstību izmeklēšanas laikposmā.

[..]"

6 Šīs regulas 6. pantā "Izmeklēšana" noteikts:

1. Pēc lietas izskatīšanas uzsākšanas [Eiropas] Komisija sadarbībā ar dalībvalstīm sāk izmeklēšanu [Eiropas] Savienības līmenī. Šāda izmeklēšana ietver gan dempinga, gan kaitējuma izmeklēšanu, un abas izmeklēšanas veic vienlaicīgi.

Lai konstatējumi būtu reprezentatīvi, izvēlas attiecīgu izmeklēšanas laikposmu, kas dempinga gadījumā parasti ir vismaz seši mēneši tieši pirms lietas izskatīšanas uzsākšanas.

Parasti neņem vērā informāciju, kas attiecas uz laikposmu, kas seko izmeklēšanas laikposmam.

2. Pusēm, kurām nosūta antidempinga izmeklēšanas aptaujas lapas, atvēl 30 dienas atbilžu sagatavošanai. Eksportētājiem atvēlēto termiņu nosaka, sākot no datuma, kad ir saņemta aptaujas lapa, un uzskata, ka eksportētājs to saņem vienu nedēļu pēc tam, kad tā ir izsūtīta eksportētājam vai nodota attiecīgajam eksportētājvalsts diplomātiskajam pārstāvim. 30 dienu termiņu var pagarināt, ņemot vērā izmeklēšanas termiņus, ar noteikumu, ka attiecīgā puse uzrāda pamatotu iemeslu šāda pagarinājuma nepieciešamībai sakarā ar tās īpašiem apstākļiem.

[..]"

7 Minētās regulas 16. pantā "Pārbaudes apmeklējumi" noteikts:

"1. Ja Komisija uzskata par nepieciešamu, tā var sarīkot vizītes, lai pārbaudītu importētāju, eksportētāju, tirgotāju, aģentu, ražotāju, tirdzniecības asociāciju un organizāciju dokumentāciju un pārbaudītu par dempingu un zaudējumiem sniegto informāciju. Ja nav pienācīgas un savlaicīgas atbildes, Komisija var izvēlēties neveikt pārbaudes apmeklējumu.

2. Komisija pēc vajadzības drīkst veikt izmeklēšanu trešās valstīs ar noteikumu, ka tā ir saņēmusi attiecīgo uzņēmumu piekrišanu, ka tā ir informējusi attiecīgās valsts valdības pārstāvjus un ka valsts valdībai nav iebildumu pret šādu izmeklēšanu. Tiklīdz ir saņemta attiecīgo uzņēmumu piekrišana, Komisija dara zināmus eksportētājvalsts iestādēm to uzņēmumu nosaukumus un adreses, kuri tiks apmeklēti, kā arī norunāto apmeklējuma laiku.

3. Attiecīgajiem uzņēmumiem dara zināmu tās informācijas raksturu, kas tiks pārbaudīta pārbaudes apmeklējumu laikā, kā arī visu turpmāko informāciju, ko nepieciešams sniegt šādu apmeklējumu laikā, lai gan tas neliedz pārbaudes laikā pieprasīt sniegt sīkāku informāciju iegūtās informācijas sakarā.

[..]"

8 Saskaņā ar šīs pašas regulas 18. pantu "Nesadarbošanās":

"[..]

3. Ja arī ieinteresētās puses iesniegtā informācija nav nevainojama visos aspektos, to tomēr ņem vērā ar noteikumu, ka neviens no trūkumiem nerada nevajadzīgus sarežģījumus precīza un pieņemama konstatējuma iegūšanai un ka informācija tiek iesniegta savlaicīgi un ir pārbaudāma, un attiecīgā puse lietas labā ir darījusi, ko spējusi.

[..]

6. Ja ieinteresētā puse nesadarbojas vai sadarbojas tikai daļēji un līdz ar to netiek sniegta būtiska informācija, izmeklēšanas iznākums šai pusei var būt nelabvēlīgāks, nekā tad, ja tā būtu sadarbojusies."

Tiesvedības priekšvēsture

9 Pārsūdzētā sprieduma 2.–10. punktā tiesvedības priekšvēsture izklāstīta šādi.

"2 Apelācijas sūdzības iesniedzējas ir saskaņā ar Turcijas tiesībām dibinātas sabiedrības. *Erdemir* un *Isdemir* nodarbojas ar karsti velmētu plakanu velmējumu ražošanu un pārdošanu. *Ersem* ir ar tām saistīts tirgotājs.

3 Eiropas Komisija 2020. gada 14. maijā sāka antidempinga izmeklēšanu (turpmāk – izmeklēšana) attiecībā uz konkrētu Turcijas izcelsmes karsti velmētu plakanu dzelzs, neleģētā tērauda vai cita leģētā tērauda velmējumu importu Eiropas Savienībā (turpmāk – attiecīgais izstrādājums).

4 Izmeklēšana aptvēra laikposmu no 2019. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim (turpmāk – izmeklēšanas laikposms). Kaitējuma novērtēšanai būtisko tendenču pārbaude tika veikta par laikposmu no 2016. gada 1. janvāra līdz izmeklēšanas laikposma beigām. Izmeklēšanas laikā apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniedza rakstiskus apsvērumus.

5 Apelācijas sūdzības iesniedzējas tika atlasītas no trim izlasē iekļautajiem Turcijas eksportētājiem, un 2020. gada 7. jūlijā tie iesniedza atbildes uz anketas jautājumiem, kā arī atbildes uz papildu informācijas pieprasījumu 2020. gada 26. augustā (*Erdemir*), 2020. gada 10. septembrī (attiecībā uz *Isdemir*) un 2020. gada 21. septembrī (*Ersem*).

6 No 2020. gada 28. septembra līdz 9. oktobrim tika veikta attālinātā kontrolpārbaude.

7 Komisija 2021. gada 6. janvārī pieņēma Īstenošanas regulu (ES) 2021/9, ar ko nosaka pagaidu antidempinga maksājumu konkrētu Turcijas izcelsmes karsti velmētu plakanu dzelzs, neleģētā tērauda vai cita leģētā tērauda velmējumu importam (OV 2021, L 3, 4. lpp.), piemērojot apelācijas sūdzības iesniedzēju attiecīgā ražojuma eksportam uz Savienību pagaidu antidempinga maksājumu 5,4 % apmērā.

8 2021. gada 23. aprīlī Komisija paziņoja apelācijas sūdzības iesniedzējām galīgos faktus un apsvērumus, uz kuru pamata tā plānoja noteikt galīgos antidempinga maksājumus.

9 2021. gada 6. maijā Komisija paziņoja apelācijas sūdzības iesniedzējām papildu galīgos secinājumus, saskaņā ar kuriem antidempinga maksājumi, ko tā plānoja noteikt apelācijas sūdzības iesniedzējām, tika palielināti līdz 5 %. Apelācijas sūdzības iesniedzējas savus apsvērumus par minētajiem secinājumiem iesniedza 2021. gada 10. maijā.

10 2021. gada 5. jūlijā Komisija pieņēma strīdīgo regulu, nosakot antidempinga maksājumu 5 % apmērā apelācijas sūdzības iesniedzēju ražotā attiecīgā ražojuma importam Savienībā."

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

10 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 29. septembrī, apelācijas sūdzības iesniedzējas cēla prasību atcelt strīdīgo regulu.

11 Atcelšanas prasības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīja četrus pamatus. Ar pirmo pamatu apgalvots pamatregulas 2. panta 5. punkta, 10. punkta pirmā līdz trešā un piektā teikuma, kā arī 10. punkta j) apakšpunkta pārkāpums. Ar otro pamatu apgalvots pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta, Antidempinga nolīguma 2.4. panta un labas pārvaldības principa pārkāpums, jo Komisija esot noraidījusi korekciju saistībā ar peļņas un zaudējumu riska ierobežošanu. Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas norādīja uz pamatregulas 2. panta 5. un 6. punkta, kā arī 10. punkta pirmā līdz trešā teikuma pārkāpumu. Visbeidzot ar ceturto pamatu apgalvots pamatregulas 2. panta 6. punkta un Antidempinga nolīguma 2.2.2. panta pārkāpums.

12 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja šos četrus pamatus un attiecīgi noraidīja arī prasību kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

13 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdz Tiesu:

– galvenokārt:

  – atcelt pārsūdzēto spriedumu;

  – atcelt strīdīgo lēmumu un

  – piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā, kā arī tiesvedībā Vispārējā tiesā un

– pakārtoti:

  – nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un

  – atlikt lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem abās instancēs.

14 Komisija lūdz Tiesu:

– noraidīt apelācijas sūdzību un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

15 Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza astoņus pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvota pamatojuma neesība un pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta pārkāpums, jo esot kļūdaini interpretēts apelācijas sūdzības iesniedzēju pirmajā instancē izvirzītais arguments, saskaņā ar kuru visi skaitliskie dati tika iesniegti vienā un tajā pašā valūtā un ka līdz ar to Komisijas veiktā papildu konvertācija nebija nepieciešama. Otrā pamata pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka nav izpildīts pienākums ņemt vērā PTO nolīgumus, lai interpretētu pamatregulas noteikumus. Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ievērojusi pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktu, uzskatot, ka šīs regulas 2. panta 5. punktā nav paredzēts nekāds pienākums izmantot konkrētu valūtas maiņas kursu. Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, uzskatot, ka tās ir lūgušas un pozitīvi akceptējušas mēneša konvertāciju un pašas ir piemērojušas šādu konvertāciju. Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir uzlikusi pārmērīgu pierādīšanas pienākumu, pieprasot sniegt jaunu informāciju par ražošanas izmaksām Turcijas lirās. Ar sesto pamatu apgalvota pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta kļūdaina interpretācija. Ar septīto pamatu tiek apgalvota pārsūdzētā sprieduma pamatojuma neesība, jo Vispārējā tiesa neesot izskatījusi daļu no argumentiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzējas bija izvirzījušas pirmajā instancē. Visbeidzot, ar astoto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūru par to ražotāju eksportētāju pienākumu sniegt informāciju, attiecībā uz kuriem tiek veikta antidempinga izmeklēšana, un ir piešķīrusi šim pienākumam tvērumu, kas varētu atcelt Komisijas rūpības pienākumu un labas pārvaldības pienākumu.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

16 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 45., 47.–49. un 68. punktā Vispārējā tiesa nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā ir nepareizi interpretējusi apelācijas sūdzības iesniedzēju pirmajā instancē izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru valūtas konvertāciju var veikt tikai tad, ja tā ir nepieciešama, un ir nepareizi piemērojusi pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktu.

17 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa ir izvērtējusi jautājumu, vai valūtas konvertācija parasti bija nepieciešama, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzējas jau bija konvertējušas visus darījumus, kas nebija izteikti Amerikas Savienoto Valstu dolāros (USD), šajā valūtā, kas esot to grāmatvedības valūta, lai tos iegrāmatotu darījuma datumā. Vispārējā tiesā esot tikusi apstrīdēta Komisijas vēlāk veiktā konvertācija, jo tā neesot bijusi nepieciešama, lai varētu veikt taisnīgu salīdzinājumu. Proti, visi atbilstošie dati, kas nepieciešami cenu salīdzinājumam (pārdevumi iekšzemes tirgū, eksporta pārdevumi, ražošanas izmaksas, kā arī pārdošanas, vispārējo un administratīvo izmaksu skaitliskie dati), tika deklarēti ASV dolāros, līdz ar to nebija vajadzības veikt konvertāciju saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktu. Līdz ar to Komisijas veiktā otrā konvertācija esot bijusi lieka un tādējādi ar to neesot ievērota šī tiesību norma.

18 Tomēr Vispārējā tiesa neesot pievērsusies šīs otrās valūtas konvertācijas nepieciešamībai, ņemot vērā tās norādītos kritērijus, saskaņā ar kuriem Komisijai ir jāpamato konvertācija, kas veikta attiecībā uz eksporta pārdevumiem, pārdevumiem iekšzemes tirgū un ražošanas izmaksām. Šī nenorādīšana esot uzskatāma par pamatojuma nenorādīšanu, kā arī pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta kļūdainu piemērošanu. Tā attiecoties arī uz pārsūdzētā sprieduma 68. punktu, saskaņā ar kuru ražošanas izmaksas bija jāpārrēķina Turcijas lirās, jo tika uzskatīts par nepieciešamu konvertēt eksporta cenas un normālo vērtību šajā valūtā, lai nodrošinātu taisnīgu salīdzinājumu šīs regulas 2. panta 10. punkta izpratnē.

19 Komisija apgalvo, ka šis pamats ir nepamatots un neefektīvs.

Tiesas vērtējums

20 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru sprieduma pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jābūt norādītai Vispārējās tiesas argumentācijai, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt pieņemtā nolēmuma pamatojumu un Tiesa veikt pārbaudi (spriedumi, 2022. gada 13. janvāris, Vācija – *Ville de Paris* u.c./Komisija, no C-177/19 P līdz C-179/19 P, EU:C:2022:10, 37. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra, kā arī 2024. gada 14. novembris, *LE*/Komisija, C-781/22 P, EU:C:2024:960, 73. punkts).

21 Turklāt saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktu var veikt korekciju valūtas konvertācijas veidā, lai nodrošinātu taisnīgu eksporta cenas un normālās vērtības salīdzinājumu.

22 Šajā lietā – pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, – Vispārējā tiesa ir pievērsusies jautājumam par to, vai "vēlāka" valūtu konvertācija – kas atbilst apelācijas sūdzības iesniedzēju minētajai "otrajai" konvertācijai – bija nepieciešama. Pirms šīs konvertācijas tiesiskuma izvērtēšanas pārsūdzētā sprieduma 49. punktā Vispārējā tiesa skaidri konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas bija iesniegušas datus, kuri izriet no to grāmatvedības un kuri konvertēti ASV dolāros. Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 44. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka starp lietas dalībniekiem nav strīda par to, ka ASV dolārs ir apelācijas sūdzības iesniedzēju galvenā grāmatvedības valūta. Pārsūdzētā sprieduma 45. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka, "pamatojoties uz [prasītāju] grāmatvedības ziņojumiem, Komisija konvertēja Turcijas lirās, pirmkārt, ASV dolāros sniegtos datus, proti, pārdevumus iekšzemes tirgū, eksporta pārdevumus, pārdošanas un ražošanas izmaksu korekcijas, izmantojot euro, un, otrkārt, eksporta pārdevumus, par kuriem apelācijas sūdzības iesniedzējas izrakstīja rēķinus euro". Turpinājumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 46. punktā atgādināja, ka Komisija strīdīgās regulas 127. apsvērumā ir pamatojusi "šīs konvertācijas". Šajā apsvērumā Komisija būtībā norādīja, ka, pirmkārt, tā ir konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas ir veikušas darījumus ASV dolāros, euro un Turcijas lirās un ka līdz ar to bija jāveic valūtas konvertācija, lai izteiktu vērtības valūtā, kas ļautu veikt salīdzinājumu. Otrkārt, Komisija minēja, ka tā nav apstrīdējusi faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pašas bija konvertējušas visas vērtības ASV dolāros, jo šī valūta ir to grāmatvedības valūta. Tomēr šī iestāde uzskatīja par lietderīgu izmantot attiecīgās valsts valūtu, proti, Turcijas liru, lai salīdzinātu normālo vērtību un eksporta cenu.

23 Pārsūdzētā sprieduma 47. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka, lai varētu veikt šādu taisnīgu salīdzinājumu, ir nepieciešama valūtas konvertācija, jo, kā to ir atzinušas apelācijas sūdzības iesniedzējas, to eksporta pārdevumi uz Savienību tika veikti euro un Amerikas Savienoto Valstu dolāros, lai gan visi pārdevumu iekšzemes tirgū rēķini, izņemot *Ersem* rēķinu, bija izteikti Turcijas lirās, jo ASV dolārs tika norādīts tikai kā papildu valūta. Turklāt pēc rēķina samaksas maksājums bija izteikts vienā vai otrā no šīm valūtām.

24 Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa nav pārkāpusi pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktu. Proti, šajā tiesību normā Komisijai nebija noteikts pienākums ņemt vērā valūtu, ko apelācijas sūdzības iesniedzējas norādīja savām grāmatvedības operācijām. Kā Vispārējā tiesa pamatoti ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 48. punktā, ja šāda konvertācija izrādās nepieciešama, pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktā šai iestādei nav noteikts pienākums konvertēt eksporta pārdevumu valūtu ražotāja eksportētāja pieprasītajā valūtā. Tādējādi ar to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas pašas bija veikušas valūtas konvertēšanu grāmatvedības vajadzībām, nepietiek, lai pierādītu, ka Komisija ir pārkāpusi šo tiesību normu, kad tā, pamatojoties uz minēto tiesību normu, veica konvertāciju citā valūtā, nevis tajā, kuru bija izvēlējušās apelācijas sūdzības iesniedzējas.

25 No šiem apsvērumiem izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, Vispārējā tiesa konkrēti, nevis vispārīgi pārbaudīja, vai Komisijas veiktā "otrā konvertācija", proti, konvertācija Turcijas lirās, šajā gadījumā bija nepieciešama. Tā arī konkrēti pārbaudīja, vai Komisijas iesniegtie pierādījumi atbilst tostarp pārsūdzētā sprieduma 40., 42. un 43. punktā minētajiem kritērijiem.

26 Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu un nav pārkāpusi pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktu.

27 Tātad pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

28 Otrais pamats ir vērsts pret pārsūdzētā sprieduma 63., 66., 67. un 70. punktu. Ar šo pamatu apgalvots, ka nav izpildīts pienākums ņemt vērā PTO nolīgumus, lai interpretētu pamatregulas noteikumus.

29 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka it īpaši no 2022. gada 20. janvāra sprieduma Komisija/*Hubei Xinyegang Special Tube* (C-891/19 P, EU:C:2022:38) 31. punkta izriet, ka Savienības noslēgto starptautisko nolīgumu pārākums liek Savienības atvasināto tiesību aktus interpretēt cik vien iespējams atbilstoši šiem nolīgumiem. Tomēr pārsūdzētā sprieduma 63. punktā Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka Antidempinga nolīguma 2.2.1.1. pants "neietekmē pamatregulas 2. panta 5. punkta pirmās daļas interpretāciju".

30 Tādējādi, nepamatoti atsakoties ņemt vērā Antidempinga nolīguma 2.2.1.1. pantu, kā to interpretējušas īpašās grupas un PTO Apelācijas institūcija, lai interpretētu pamatregulas 2. panta 5. punkta pirmo daļu, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā ierobežojumus, kas noteikti par izmeklēšanu atbildīgajām iestādēm piešķirtajai iespējai neatsaukties uz ražotāja eksportētāja grāmatvedības dokumentiem. Tādējādi Komisijai šajā lietā esot bijis jāpamato "pārliecinoša iemesla" esība, lai neatsauktos uz apelācijas sūdzības iesniedzēju grāmatvedības dokumentiem, un šo pamatojumu tā neesot sniegusi.

31 Turklāt frāzes "pamatojoties uz [grāmatvedības] dokumentāciju" izmantošana pamatregulas 2. panta 5. punktā nenozīmējot, ka izmeklēšanas iestāde varētu brīvi koriģēt vai apstrādāt grāmatvedības dokumentāciju. Protams, no šīs regulas 2. panta 5. punkta trešās daļas otrā teikuma izrietot, ka šai iestādei esot atļauts veikt noteiktas izmaksu korekcijas, lai iegūtu precīzāku

aprēķinu un nodrošinātu patiesu saikni starp uzskaitē atspoguļotajām izmaksām un izmaksām, kas saistītas ar attiecīgā konkrētā izstrādājuma ražošanu, kā arī pārdošanu. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka šis jautājums netika uzdots Vispārējā tiesā, jo Komisija bija piekritusi apelācijas sūdzības iesniedzēju izmantotajai izmaksu sadalei.

32 Līdz ar to Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā PTO īpašo grupu un Apelācijas institūcijas judikatūru, pārsūdzētā sprieduma 66. punktā nolemdama, ka "Komisijai nav pienākuma, neveicot nekādu pārbaudi, paļauties uz grāmatvedības dokumentiem, ko attiecīgais lietas dalībnieks ir iesniedzis izmeklēšanas laikā, un [..] tie kā tādi nav tai jāizmanto".

33 Komisija lūdz noraidīt šo pamatu, jo tas ir balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma 63. punkta interpretāciju. Turklāt šis pamats, ciktāl tas ir vērsts pret minētā sprieduma 67. un 70. punktu, esot neefektīvs. Katrā ziņā tas neesot pamatots.

Tiesas vērtējums

34 Jākonstatē, ka otrais pamats ir balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma 63. punkta interpretāciju, kurā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka "Antidempinga nolīguma 2.2.1.1. pants, uz kuru atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzējas, ietver gandrīz identisku formulējumu un tādējādi neietekmē pamatregulas 2. panta 5. punkta pirmās daļas interpretāciju".

35 Pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, no šī apsvēruma izriet, ka Vispārējā tiesa nav atteikusies ņemt vērā ne Antidempinga nolīguma 2.2.1.1. pantu, ne attiecīgos PTO īpašo grupu vai Apelācijas institūcijas lēmumus, bet, tieši pretēji, ņemot vērā šīs tiesību normas formulējumu, ir norādījusi, ka tā ir "gandrīz identiska" pamatregulas 2. panta 5. punkta formulējumam. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa neapgalvoja, ka šī nolīguma 2.2.1.1. pantam pašam par sevi nav nozīmes, bet ka šīs tiesību normas formulējumā nav nevienas papildu norādes pamatregulas 2. panta 5. punkta interpretācijai, ņemot vērā šo abu tiesību normu gandrīz identisku redakciju.

36 Turklāt Vispārējai tiesai nevar pārmest, ka tā nav ņēmusi vērā atbilstošos PTO nolēmumus par Antidempinga nolīguma 2.2.1.1. panta interpretāciju, uz kuriem ir norādīts prasības pieteikumā pirmajā instancē. No pārsūdzētā sprieduma izriet, ka Vispārējā tiesa, neapstrīdot minētā sprieduma 69. punktā minēto PTO ekspertu grupas lēmumu, saskaņā ar kuru tikai tad, ja Komisija var pamatot "pārliecinoša iemesla" esību, var atteikties ņemt vērā attiecīgā ražotāja grāmatvedības uzskaiti, minētā sprieduma 70. punktā, atsaukdamās uz to, ko tā jau bija norādījusi tā 67. punktā, konstatēja, ka Komisija nav noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzēju grāmatvedības uzskaiti. Vēl jo vairāk, šai iestādei tātad nebija jāpamato šāda "pārliecinoša iemesla" esība.

37 Līdz ar to no pārsūdzētā sprieduma neizriet, ka Vispārējā tiesa būtu interpretējusi pamatregulas 2. panta 5. punktu tādējādi, ka Komisijai būtu atļauts atkāpties no ražotāja eksportētāja grāmatvedības dokumentiem, nesniedzot pierādījumus par "pārliecinošu iemeslu", ne arī to, ka Komisija šajā lietā nebūtu ņēmusi vērā šos dokumentus.

38 Otrais pamats, kas tātad ir balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma izpratni, ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

39 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ievērojusi pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktu, pārsūdzētā sprieduma 72. punktā uzskatot, ka šīs regulas 2. panta 5. punktā nav paredzēts nekāds pienākums izmantot konkrētu valūtas maiņas kursu.

40 Būtībā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa, interpretējot pamatregulas 2. panta 5. punktu, ir kļūdaini nospriedusi, ka nepastāv nekāds pienākums attiecībā uz valūtas maiņas kursu, kas jāizmanto ražošanas izmaksu konvertācijai, lai gan, pirmkārt, šīs regulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta pirmajā teikumā ir prasīts izmantot darījuma dienā spēkā esošo valūtas maiņas kursu un, otrkārt, Vispārējā tiesa jau esot nospriedusi, ka šī tiesību norma ir piemērojama ražošanas izmaksu konvertācijai.

41 Komisija apgalvo, ka trešais pamats ir jānoraida kā nepieņemams, pamatojoties, pirmkārt, uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav pietiekami precīzi izklāstījušas argumentu, ko tās vēlas izsecināt no pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta, un, otrkārt, ka, pirmo reizi Tiesā atsaucoties uz šo pēdējo minēto tiesību normu, lai pamatotu savu Vispārējā tiesā izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru mēneša valūtas maiņas kursu izmantošana aizskar pamatregulas 2. panta 5. punktu, tās izvirza jaunu pamatu un groza Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmetu.

42 Turklāt Komisija apgalvo, ka šis pamats ir neefektīvs, ņemot vērā pārsūdzētā sprieduma 67. punktā ietverto Vispārējās tiesas lēmumu, kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas neesot apstrīdējušas. Katrā ziņā minētais pamats esot jānoraida kā nepamatots.

Tiesas vērtējums

43 Atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas, no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas un no Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta 2. punkta izriet, ka apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda apstrīdētie sprieduma, kura atcelšana tiek prasīta, punkti, kā arī juridiskie argumenti, kuri konkrēti pamato šo prasību, pretējā gadījumā apelācijas sūdzība vai attiecīgais pamats ir nepieņemami (spriedums, 2025. gada 18. decembris, *Hamoudi*/*Frontex*, C-136/24 P, EU:C:2025:977, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Turklāt saskaņā ar iedibināto judikatūru apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē ir vienīgi izvērtēt juridisko risinājumu, kas rasts attiecībā uz pirmajā instancē apspriestajiem pamatiem un argumentiem. Tātad lietas dalībnieks nevar Tiesā pirmo reizi izvirzīt pamatu, kuru tas nav izvirzījis Vispārējā tiesā, jo tādējādi tam tiktu ļauts Tiesā, kuras kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota, vērsties ar plašāku strīdu nekā Vispārējā tiesā izskatītais. Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējs ir tiesīgs iesniegt apelācijas sūdzību, Tiesā izvirzot pamatus un argumentus, kuri ir radušies no paša pārsūdzētā sprieduma un kuru mērķis ir kritizēt tā pamatotību no tiesību viedokļa (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, *Alimentos Exterior*/Komisija, C-50/19 P, EU:C:2021:792, 38.–39. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Šajā lietā attiecībā uz trešā pamata pieņemamību ir jākonstatē, pirmkārt, ka tajā nepārprotami ir precizēta apgalvotā kļūda un tātad tas nav neprecīzs, pretēji tam, ko apgalvo Komisija. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzējas ir norādījušas pārsūdzētā sprieduma apstrīdēto punktu, proti, tā 72. punktu, vienlaikus norādot, ka Vispārējās tiesas pieļauto kļūdu, to ieskatā, veido tas, ka minētā tiesa uzskatīja, ka pamatregulas 2. panta 5. punktā nav paredzēts nekāds pienākums izmantot konkrētu valūtas kursu, lai gan pārsūdzētā sprieduma 40. punktā tā nosprieda, ka šīs regulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkts ir piemērojams ražošanas izmaksu konvertācijai, kas nozīmē pienākumu izmantot pārdošanas dienā spēkā esošo valūtas maiņas kursu.

46 Otrkārt, savā pieteikumā par lietas ierosināšanu Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzējas bija norādījušas, ka mēneša valūtas maiņas kursu, nevis dienas maiņas kursu izmantošana, kā tas ir paredzēts pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktā un kurus apelācijas sūdzības iesniedzējas izmantoja, vedot savu grāmatvedību, radot šīs regulas 2. panta 5. punkta pārkāpumu. Līdz ar to, ciktāl ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir noraidījusi šo argumentu, ko tās bija izvirzījušas Vispārējā tiesā, šo pamatu nevar uzskatīt par tādu, ar kuru tiktu grozīts Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmets.

47 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka trešais pamats ir pieņemams.

48 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo Komisija, pārsūdzētā sprieduma 67. punkts nav pietiekams, lai pamatotu Vispārējās tiesas lēmumu, saskaņā ar kuru Komisija varēja izmantot mēneša maiņas kursu šīs iestādes veiktajai konvertācijai apelācijas sūdzības iesniedzēju ražošanas izmaksu pārbaudes ietvaros.

49 Attiecībā uz šī trešā pamata pamatotību ir jāatgādina, ka, piemērojot pamatregulas 2. panta 3. punktu, līdzīgā ražojuma normālo vērtību īpašās situācijās var aprēķināt, pamatojoties uz ražošanas izmaksām izcelsmes valstī, kam pieskaitītas samērīgas pārdošanas, vispārējās un administratīvās izmaksas, kā arī saprātīga peļņas norma.

50 Turklāt pamatregulas 2. panta 5. punktā jo īpaši noteikts, ka izmaksas parasti aprēķina, pamatojoties uz izmeklēšanai pakļautās puses saglabāto grāmatvedības dokumentāciju, ar noteikumu, ka šāda dokumentācija ir saskaņā ar vispārpieņemtajiem grāmatvedības principiem attiecīgajā valstī un ka ir parādīts, ka dokumentācija pieņemami atspoguļo ar ražošanu un attiecīgā izstrādājuma pārdošanu saistītās izmaksas. Ja tas tā nav, šīs izmaksas koriģē vai nosaka, pamatojoties uz citu tās pašas valsts ražotāju vai eksportētāju izmaksām vai, ja šāda informācija nav pieejama vai to nevar izmantot, pamatojoties uz citiem pamatotiem apsvērumiem.

51 Tomēr šajā pēdējā minētajā tiesību normā nav nevienas atsauces ne uz šo vērā ņemamo izmaksu summas konvertāciju, kas izteikta konkrētā valūtā, ne *a fortiori* uz valūtas maiņas kursa veidu, kas būtu jāizmanto, veicot šo konvertāciju.

52 Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriežot, ka pamatregulas 2. panta 5. punktā nav paredzēts nekāds pienākums izmantot konkrēta veida valūtas maiņas kursu.

53 Šo apsvērumu neatspēko tas, ka pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktā ir paredzēts, ka ir jāveic taisnīgs eksporta cenas un normālās vērtības salīdzinājums un ka šādam salīdzinājumam var būt nepieciešama valūtas konvertācija, principā izmantojot valūtas maiņas kursu, kas ir spēkā pārdošanas dienā, izņemot gadījumus, kad ārvalstu valūtas pārdošana nākotnes tirgos ir tieši saistīta ar attiecīgo eksporta pārdevumu, un šādā gadījumā izmanto valūtas maiņas kursu, ko piemēro nākotnes pārdošanai.

54 Proti, no šīs pēdējās minētās tiesību normas formulējuma skaidri izriet, ka tajā ietvertā atsauce uz "pārdošanas dienā spēkā esošo valūtas maiņas kursu" saskaņā ar šīs tiesību normas formulējumu attiecas uz pārdošanas cenu, nevis uz izmaksām, kas tiek ņemtas vērā normālās vērtības aprēķinā.

55 Šī interpretācija ir saderīga ar Antidempinga nolīguma 2.4.1. panta – kurš atbilst pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktam – interpretācijai, kas izriet no PTO ekspertu grupas 2000. gada 22. decembra ziņojuma lietā Amerikas Savienotās Valstis – Antidempinga pasākumi, kas attiecas uz Korejas izcelsmes nerūsējošā tērauda plāksnēm ruļļos un nerūsējošā tērauda loksnēm un sloksnēm (ASV – Nerūsējošais tērauds) (WT/DS 179/R), kuru izvirzījušas apelācijas sūdzības iesniedzējas, un kas tostarp attiecas uz jautājumu, vai taisnīga salīdzinājuma nolūkā tika veikta cenu valūtas konvertācija, pārkāpjot šo 2.4.1. pantu.

56 Šajā ziņā jānorāda, ka šī Antidempinga nolīguma 2.4.1. panta interpretācija, kas ietverta šī ziņojuma 6.9.–6.41. punktā, attiecas vienīgi uz Antidempinga nolīguma 2.4.1. panta pirmā teikuma pirmajā daļā ietverto noteikumu, saskaņā ar kuru valūtas konvertācija ir jāveic tikai tad, ja tā ir nepieciešama taisnīgam salīdzinājumam. Savukārt minētajā ziņojumā nekādi nav aplūkota citu šajā pirmajā teikumā minēto tiesību normu par valūtas maiņas kursa, kas piemērojams valūtas konvertācijas gadījumā, lai veiktu taisnīgu salīdzinājumu, piemērošana ražošanas izmaksām.

57 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

58 Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd faktu, ka pārsūdzētā sprieduma 73. punktā Vispārējā tiesa varēja pamatoti uzskatīt, pirmkārt, ka tās bija lūgušas un pozitīvi akceptējušas, ka Komisija izmanto mēneša valūtas maiņas kursu gan attiecībā uz pārdevumiem, gan izmaksām, un, otrkārt, ka tās pašas šai iestādei bija iesniegušas ASV dolāros izteiktu un Turcijas lirās konvertēto pārdevumu iekšējā tirgū sarakstu, izmantojot mēneša valūtas maiņas kursus. Ar šādu lēmumu Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus, kas tai jāvērtē.

59 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā apgalvo, ka pēc tam, kad tās pagaidu posmā bija apstrīdējušas Komisijas veikto valūtas konvertāciju, tās lūdza konsekventi izmantot valūtas maiņas kursu veidus, lai konvertētu ražošanas un pārdošanas izmaksas. Pēc tam, kad Komisija galīgajā informācijas izpaušanas posmā bija grozījusi izmantotos valūtas maiņas kursus, apelācijas sūdzības iesniedzējas faktiski esot pozitīvi akceptējušas viena un tā paša veida maiņas kursa saskaņotu izmantošanu, proti, mēneša maiņas kursu, tomēr tikai tiktāl, cik tas novērš iepriekšējās metodes visnopietnāko kropļojošo ietekmi attiecībā uz dempinga starpības aprēķinu, un vienlaikus būtībā norādot, ka Komisijas izmantotās Turcijas lirās izteiktās izmaksas neatspoguļoja *Erdemir* un *Isdemir* ražošanas izmaksas, kas bija norādītas to grāmatvedības dokumentos.

60 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka no apsvērumiem, kurus tās iesniedza pēc galīgās informācijas sniegšanas stadijas, izriet, ka tās nebija lūgušas izmantot mēneša maiņas kursu, bet ka tās bija tikai "pozitīvi" akceptējušās šāda veida valūtas maiņas kursa izmantošanu, ciktāl tas bija saskanīgi ar iepriekšējo Komisijas izmantoto metodi, un ka tās pēc tam saglabāja savu

argumentu, saskaņā ar kuru, izmantojot mēneša maiņas kursu, nevis dienas kursu, tika pārkāpts pamatregulas 2. panta 5. punkts. Tādējādi Vispārējā tiesa esot sagrozījusi lietas materiālos esošos pierādījumus.

61 Tāpat arī pārsūdzētā sprieduma 73. punktā ietvertais apsvērums, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas bija iesniegušas sarakstu ar datiem par pārdevumiem iekšējā tirgū, kas tika konvertēti, izmantojot mēneša maiņas kursu, un apgalvojums, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas tādējādi bija "piekritušas" mēneša maiņas kursa izmantošanai, arī esot pierādījumu sagrozīšana. Šis saraksts esot ticis iesniegts tikai pēc Komisijas tieša pieprasījuma attālinātās kontrolpārbaudes laikā, lai izvairītos no tā, ka tā nolemj izdarīt savus secinājumus, pamatojoties uz pieejamajiem faktiem, piemērojot pamatregulas 18. pantu, jo pieprasītā informācija nav tikusi sniegta.

62 Komisija uzskata, ka ceturtais pamats ir jānoraida kā neefektīvs vai katrā ziņā nepamatots.

Tiesas vērtējums

63 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pierādījumu sagrozīšana ir notikusi it īpaši tad, ja Vispārējā tiesa ir acīmredzami pārsniegusi šo pierādījumu saprātīga vērtējuma robežas. Sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem tādējādi, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana. Šajā ziņā nepietiek ar to, ka tiek pierādīts, ka dokumentu varētu interpretēt citādi, nekā to ir darījusi Vispārējā tiesa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2023. gada 16. februāris, Komisija/Itālija un Spānija, C-635/20 P, EU:C:2023:98, 127. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

64 Šajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 73. punktā konstatēja, ka "izmeklēšanas laikā apelācijas sūdzības iesniedzējas skaidri lūdza Komisiju izmantot tādu pašu pieeju attiecībā uz pārdevumu un izmaksu valūtas maiņas kursiem, izmantojot mēneša valūtas maiņas kursu. Pēc tam administratīvā procesa laikā Apelācijas sūdzības iesniedzējas pozitīvi akceptēja Komisijas pieeju saskaņot valūtas maiņas kursus, izmantojot mēneša kursu. Turklāt "individuālo darījumu" sarakstā, ko apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniedza Komisijai, tās pašas bija iekļāvušas vidējo mēneša maiņas kursu, lai [ASV dolārus] konvertētu Turcijas lirās".

65 Jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav pierādījušas, ka no lietas materiālos ietvertajiem pierādījumiem acīmredzami izriet, ka tās būtu pieprasījušas izmantot dienas valūtas maiņas kursu, nevis mēneša valūtas maiņas kursu.

66 Proti, lai gan no to apsvērumiem par galīgo informāciju izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskatīja, ka Komisijas norādītās ražošanas izmaksas neatspoguļo *Erdemir* un *Isdemir* izmaksas, kas norādītas to grāmatvedības dokumentos, no šiem apsvērumiem skaidri neizriet, ka šīs apgalvotās neatbilstības cēlonis bija konvertācijas neveikšana atbilstošo dienas valūtas maiņas kursam.

67 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 73. punkta pēdējā teikumā Vispārējā tiesa konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas bija iesniegušas to datu sarakstu, kuri attiecas uz pārdevumiem iekšējā tirgū un kuri tika konvertēti, pamatojoties uz mēneša valūtas maiņas kursu, ko apelācijas sūdzības iesniedzējas savā apelācijas sūdzībā nav apstrīdējušas.

68 Līdz ar to nevar uzskatīt, ka pārsūdzētā sprieduma 73. punktā Vispārējā tiesa būtu pārsniegusi šo apsvērumu saprātīga vērtējuma robežas vai sagrozījusi tās vērtējumam iesniegtos pierādījumus.

69 Ceturtais pamats tātad ir noraidāms kā nepamatots.

Par piekto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

70 Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas kritizē pārsūdzētā sprieduma 74. punktu un pārmet Vispārējai tiesai, ka tā tām ir uzlikusi pārmērīgu pierādīšanas pienākumu, pieprasot sniegt jaunu informāciju par ražošanas izmaksām Turcijas lirās.

71 Atsaucoties uz 2024. gada 21. februāra spriedumu *Sinopec Chongqing SVW Chemical* u.c./Komisija (T-762/20, EU:T:2024:113, 129. punkts), saskaņā ar kuru Savienības iestādēm, it īpaši saskaņā ar labas pārvaldības principu, lietas dalībniekam, kas lūdz veikt korekcijas, ir jānorāda šim nolūkam nepieciešamā informācija un nav jāuzliek tam nesamērīgs pierādīšanas pienākums, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, ņemot vērā tikai desmit dienu termiņu, kas tām bija noteikts apsvērumu iesniegšanai galīgās informācijas sniegšanas stadijā, tām esot bijis gandrīz neiespējami iesniegt jaunas ražošanas izmaksas, kas konvertētas Turcijas lirās saskaņā ar dienas valūtas maiņas kursu. Katrā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 114. punktā esot norādījusi, ka jaunu sarakstu, kas iesniegts pēc pārbaudes (vai attālinātās kontrolpārbaudes) beigām, nevarēja ņemt vērā, līdz ar to neesot skaidrs, kāda būtu bijusi interese iesniegt šādu sarakstu.

72 Komisija uzskata, ka piektais pamats ir jānoraida kā nepieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā apstrīd Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu. Proti, tā savas suverēnās rīcības brīvības ietvaros esot uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējām bija pietiekami daudz laika, lai paziņotu savus datus par pārdevumiem un ražošanas izmaksām, šim nolūkam piemērojot savu valūtas maiņas kursa veidu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas šajā ziņā neesot apgalvojušas faktu sagrozīšanu. Turklāt arguments par labas pārvaldības principa pārkāpumu, uzliekot pārmērīgu pierādīšanas pienākumu, neesot ticis izvirzīts Vispārējā tiesā un tātad tam neesot nozīmes. Katrā ziņā pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, to rīcībā esot bijušas vairāk nekā desmit dienas, lai sniegtu iepriekš minētos datus, un tās to neapstrīdot. Tātad pirmais pamats ir jānoraida.

Tiesas vērtējums

73 Jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Tiesas kompetencē nav nedz konstatēt faktus, nedz principā izvērtēt pierādījumus, kurus Vispārējā tiesa ir izmantojusi šo faktu pamatojumam. Proti, ja šie pierādījumi ir atbilstoši iegūti un ir ievēroti vispārējie tiesību principi, kā arī piemērojamie procesuālie noteikumi par pierādīšanas pienākumu un pierādījumu iegūšanu, tikai Vispārējā tiesa var noteikt vērtību, kāda piešķirama tai iesniegtajiem pierādījumiem. Tādēļ šis vērtējums, ja vien nav sagrozīti šie pierādījumi, nav tiesību jautājums, kas pats par sevi ir jāpārbauda Tiesai. Tomēr pierādījumu jomā piemērojamo noteikumu apgalvota neievērošana ir tiesību jautājums, kas apelācijas tiesvedības stadijā ir pieņemams (spriedums, 2017. gada 26. janvāris, *Maxcom/City Cycle Industries*, C-248/15 P, C-254/15 P un C-260/15 P, EU:C:2017:62, 52. un 53. punkts).

74 Pārsūdzētā sprieduma 74. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka "pēc informācijas apmaiņas ar Komisiju un it īpaši pēc iepriekšējas paziņošanas, kurā tā norādīja savu nodomu konvertēt apelācijas sūdzības iesniedzēju paziņotos datus par pārdevumiem un ražošanas izmaksām Turcijas lirās, tām bija iespēja paziņot savus pārrēķinus Turcijas lirās par minētajiem skaitliskajiem datiem, vajadzības gadījumā izmantojot dienas valūtas maiņas kursu, ko tās nav izdarījušas".

75 Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa tām nav uzlikusi pierādīšanas pienākumu, uzskatot, ka tām bija jāiesniedz Komisijai savi skaitliskie dati par pārdevumiem un ražošanas izmaksām Turcijas lirās, bet, pamatojoties uz neatkarīgu faktu vērtējumu, kura sagrozīšanu apelācijas sūdzības iesniedzējas neapgalvo, ir vienīgi konstatējusi, ka: ņemot vērā brīdi, kad tās tika informētas par Komisijas nodomu pašai konvertēt šos datus Turcijas lirās, tām bija iespēja un laiks, kas nepieciešams, lai šajā ziņā paziņotu savus skaitliskos datus, tomēr tās atturējās to darīt. Tādējādi Vispārējā tiesa ir vienīgi konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav paziņojušas Komisijai pašas savu iepriekš minēto datu konvertāciju kā pierādījumu pārsūdzētā sprieduma 73. punktā norādītajam pamatojumam, kas pamato tā 75. punktā minēto secinājumu, saskaņā ar kuru Komisija varēja izmantot vidējo mēneša kursu minētajām konvertācijām un, šādi rīkojoties, nav pārkāpusi pamatregulas 2. panta 5. punktu.

76 Tā kā piektais pamats ir balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju, tas ir jānoraida kā nepamatots.

Par sesto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

77 Ar sesto pamatu, kritizējot pārsūdzētā sprieduma 85.–87. un 91.–94. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktu, pievēršot uzmanību valūtām, uz kurām attiecas riska ierobežošanas līgums, nevis datumam, kurā šajā līgumā noteikts valūtas maiņas kurss.

78 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka šajā tiesību normā uzsvars ir likts uz valūtas maiņas kursa datumu neatkarīgi no valūtām, kuru maiņas kurss ir noteikts riska ierobežošanas līgumā. Tas izrietot no atsauces uz "pārdošanas datumu", kas ir pārņemta katrā no minētās tiesību normas teikumiem. Turklāt šāda atsauce drīzāk uz šo datumu, nevis uz valūtām, uz kurām attiecas riska ierobežošanas līgums, no finanšu viedokļa esot loģiska, ņemot vērā, ka valūtas maiņas kursi starp dažādām valūtām ir savstarpēji saistīti.

79 Tādēļ apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka tad, ja būtu jāpiekrīt nostājai, saskaņā ar kuru riska ierobežošanas darījumus var ņemt vērā tikai tad, ja darījums attiecas uz rēķina valūtu un Komisijas izmantoto konvertēšanas valūtu, tai būtu pārāk viegli izvairīties no pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta pirmajā teikumā paredzētā pienākuma. Komisija varētu konvertēt darījumus euro vai citās valūtās, lai neņemtu vērā riska ierobežošanas darījumus starp euro un Turcijas lirām. Taču šīs tiesību normas interpretācijai nevajadzētu ļaut Komisijai atņemt šai normai lietderīgo iedarbību.

80 Komisija uzskata, ka sestais pamats ir neefektīvs, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas neapstrīd pārsūdzētā sprieduma 82. punktu. Katrā ziņā minētais pamats esot nepamatots.

Tiesas vērtējums

81 Pirmkārt, Komisija kļūdaini apgalvo, ka sestais pamats ir neefektīvs, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas nav apstrīdējušas pārsūdzētā sprieduma 82. punktu. Proti, šajā punktā ir tikai izklāstīts strīdīgās regulas 98. apsvēruma saturs, un Vispārējā tiesa tajā nav izvērtējusi tās pamatotību, līdz ar to ar minētā punkta neapstrīdēšanu nepietiek, lai šo pamatu padarītu neefektīvu.

82 Otrām kārtām, attiecībā uz šī pamata pamatotību ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 85.–87. un 91.–94. punktā Vispārējā tiesa apstiprināja Komisijas strīdīgajā regulā izmantoto pieeju, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēju noslēgtajiem riska ierobežošanas līgumiem nebija nozīmes attiecībā uz šīs iestādes veikto valūtas konvertāciju, lai nodrošinātu taisnīgu salīdzinājumu starp eksporta cenu un normālo vērtību atbilstoši pamatregulas 2. panta 10. punktam.

83 Konkrētāk, pārsūdzētā sprieduma 85. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka attiecībā uz darījumiem, par kuriem rēķins tika izrakstīts ASV dolāros, nebija riska ierobežošanas, bet tā tas bija tikai attiecībā uz tiem darījumiem, par kuriem rēķins tika izrakstīts euro, un ka apelācijas sūdzības iesniedzēju eksporta pārdevumi euro bija jāpārvērš Turcijas lirās, lai nodrošinātu taisnīgu salīdzinājumu starp tiem un pārdevumiem iekšzemes tirgū, kas ir operācija, kuru šī iestāde veica tieši, neveicot starpkonvertāciju ASV dolāros, pretēji tam, ko apgalvoja apelācijas sūdzības iesniedzējas. Turklāt Vispārējā tiesa nosprieda, ka, tā kā aplūkojamie riska ierobežošanas līgumi paredzēja riska ierobežošanu ASV dolāros, vienojoties par valūtas maiņas kursu starp euro un ASV dolāru, šī konvertācija nebija saistīta ar Komisijas veikto konvertācijas darījumu, proti, no euro uz Turcijas liru. Līdz ar to Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentu, ka Komisijai bija jāizmanto riska ierobežošanas līgumos paredzētā konvertācijas likme.

84 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka šis vērtējums ir balstīts uz kļūdainu pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta interpretāciju, jo tas aptver valūtas, uz kurām attiecas riska ierobežošanas līgums, nevis uz datumu, kurā šajā līgumā ir noteikts valūtas maiņas kurss, kas tomēr ir paredzēts šajā tiesību normā, un ar to tiek pārkāpta pēdējās minētās lietderīgā iedarbība.

85 Šajā ziņā vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktu tā ir taisnīgi salīdzinājusi eksporta cenu un normālo vērtību. Šo salīdzinājumu veic, izmantojot vienādus tirdzniecības līmeņus un izvēloties laika ziņā pēc iespējas tuvākus pārdevumus, kā arī pienācīgu uzmanību pievēršot citām atšķirībām, kas ietekmē cenu salīdzināmību. Ja normālā vērtība un eksporta cena nav salīdzināmas tādā formā, kādas tās ir noteiktas, katrā konkrētā gadījumā pēc būtības izdara korekcijas, ņemot vērā faktorus, par kuriem apgalvo (un kuri norāda), ka tie ietekmē cenas un cenu salīdzināmību.

86 To faktoru vidū, saskaņā ar kuriem var veikt korekcijas, šī 2. panta 10. punkta j) apakšpunktā ir ietverta valūtas konvertēšana. Šajā tiesību normā ir paredzēts –ja nepieciešams konvertēt valūtas, lai varētu salīdzināt cenas, šādu konvertāciju veic, izmantojot pārdošanas datuma valūtas kursu, izņemot gadījumus, kad ārvalstu valūtas pārdošana gaidāmajos tirgos ir tieši saistīta ar attiecīgo eksporta noietu – tad izmanto nākotnes darījuma valūtas kursu. Minētajā tiesību normā ir arī precizēts, ka pārdošanas datums parasti ir arī rēķina izrakstīšanas datums, bet var izmantot līguma noslēgšanas datumu, pirkuma pasūtījuma datumu vai pasūtījuma apstiprinājuma datumu, ja tie labāk parāda pārdošanas darījuma būtiskos nosacījumus. Valūtas kursu svārstības neņem vērā, un eksportētājiem atvēl 60 dienas, lai atspoguļotu valūtas kursu stabilu attīstību izmeklēšanas laikposmā.

87 Tādējādi, ja valūtas konvertācija ir nepieciešama, lai taisnīgi salīdzinātu eksporta cenu un normālo vērtību, pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktā ir precizēts veids, kādā ir jānosaka šai konvertācijai piemērojamais valūtas maiņas kurss. Šim valūtas maiņas kursam jāatbilst pārdošanas dienā spēkā esošajam maiņas kursam, ja vien vienošanās par minēto maiņas kursu nav panākta, veicot nākotnes pārdošanas darījumu, kas ir tieši saistīts ar eksporta pārdevumu, kurš ir jāņem vērā salīdzinājumā ar normālo vērtību. No šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka, ja ārvalstu valūtas pārdošana nākotnes tirgū ir tieši saistīta ar attiecīgo eksporta pārdošanu, tiek izmantots valūtas maiņas kurss nākotnes pārdošanas darījumam. Minētajā tiesību normā turklāt ir precizēts, kā noteikt pārdošanas datumu, ja tas ir jāņem vērā, un ir norādīts, ka valūtas kursa svārstības netiks ņemtas vērā.

88 Turpinājumā jānorāda, ka pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktā nav nevienas norādes par valūtu, uz kuru ir jāveic konvertācija, ja šī konvertācija ir nepieciešama, lai taisnīgi salīdzinātu eksporta cenu un normālo vērtību. No tā izriet, ka tad, ja ir jāveic konvertācija valūtā, lai varētu veikt šādu salīdzinājumu, Komisijai ir rīcības brīvība, lai noteiktu, kurā valūtā šīs cenas ir jākonvertē. Šīs rīcības brīvības pārbaudei tiesā ir jāaprobežojas ar pārbaudi par to, vai ir ievēroti procesuālie noteikumi, vai apstrīdētās valūtas izvēles izdarīšanai izmantotie fakti ir patiesi, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda šo faktu vērtējumā un vai nav nepareizi izmantotas pilnvaras (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2024. gada 28. novembris, *Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics* un *Jushi Egypt for Fiberglass Industry*/Komisija, C-269/23 P un C-272/23 P, EU:C:2024:984, 125. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

89 Visbeidzot jānorāda – kā Vispārējā tiesa pamatoti ir atgādinājusi pārsūdzētā sprieduma 84. punktā –, ka riska ierobežošanas līgums līguma noslēgšanas brīdī ļauj fiksēt valūtas maiņas kursu, kas ir jāpiemēro naudas darījumam, kurš notiks nākotnē, un tādējādi samazināt finanšu risku, kam līgumslēdzēja puse ir pakļauta nelabvēlīgu valūtas maiņas kursa svārstību dēļ.

90 Tādējādi riska ierobežošanas līgumā ir noteikts valūtas maiņas kurss nākotnes pārdošanas darījumam pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta izpratnē.

91 Tomēr, tā kā šajā tiesību normā, kā izriet no šā sprieduma 87. un 88. punkta, ir precizēts veids, kādā ir jānosaka valūtas konvertācijai piemērojamais maiņas kurss, lai salīdzinātu eksporta cenu un normālo vērtību, bet nav sniegta nekāda norāde par valūtas, uz kuru šī konvertācija ir jāveic, izvēli, Komisijai, piemērojot minēto tiesību normu, nevar būt pienākums ņemt vērā šajā riska ierobežošanas līgumā izmantotās valūtas, lai veiktu šo salīdzinājumu, nedz arī līdz ar to minētajā līgumā noteikto valūtas maiņas kursu tikai tādēļ, ka tas ir tieši saistīts ar attiecīgo eksporta pārdevumu.

92 Lai Komisijai būtu pienākums ņemt vērā riska ierobežošanas līgumā noteikto valūtas maiņas kursu, ir nepieciešams ne tikai, lai šis līgums būtu tieši saistīts ar attiecīgo eksporta pārdevumu, bet arī lai minētajā līgumā paredzētā valūta būtu arī valūta, attiecībā uz kuru šī iestāde uzskata, ka ir jākonvertē cenas, lai varētu taisnīgi salīdzināt eksporta cenu un normālo vērtību. Tomēr tas, ka riska ierobežošanas līgums ir tieši saistīts ar attiecīgo eksporta pārdevumu, nesniedz nekādu norādi par to, vai valūta, kuras maiņas kurss ir noteikts šajā līgumā, ir tā valūta, uz kuru ir jāpārrēķina eksporta cenas un normālā vērtība, lai nodrošinātu to taisnīgu salīdzinājumu saskaņā ar pamatregulas 2. panta 10. punkta pirmo teikumu.

93 Līdz ar to – pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, – no tā, ka pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktā uzsvars ir likts uz maiņas kursa datumu neatkarīgi no valūtām, kuru maiņas kurss ir noteikts līgumā, neizriet, ka tad, ja ražotājs eksportētājs ir noslēdzis riska

ierobežošanas līgumu, Komisijai noteikti ir pienākums veikt konvertāciju atkarībā no šajā līgumā paredzētajām valūtām, lai nodrošinātu taisnīgu salīdzinājumu starp eksporta cenu un normālo vērtību.

94 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējas kļūdaini apgalvo, ka tas, ka riska ierobežošanas līgums ir jāņem vērā tikai tad, ja darījums attiecas uz Komisijas izmantoto rēķina valūtu un konvertācijas valūtu, nozīmētu ļaut šai iestādei izvairīties no pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta pirmajā teikumā paredzētā pienākuma. Kā izklāstīts šā sprieduma 91.–92. punktā, šis pienākums attiecas tikai uz veidu, kā noteikt konvertācijas likmi, kas jāpiemēro taisnīga salīdzinājuma nolūkā, nevis uz konvertējamo valūtu izvēli.

95 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo arī apelācijas sūdzības iesniedzējas, šī pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta interpretācija neļauj Komisijai atņemt minētajam pienākumam jebkādu lietderīgo iedarbību. Proti, ja šī iestāde uzskata, ka ir jāpārrēķina eksporta pārdevumu cenas citā valūtā, kas nav tā, uz kuru attiecas riska ierobežošanas līgums, kas ir tieši saistīts ar šiem pārdevumiem, šai iestādei principā, piemērojot šīs regulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunkta pirmo teikumu, ir jāizmanto pārdošanas dienā spēkā esošais valūtas maiņas kurss.

96 Turklāt un vēl būtiskāk, izvēloties valūtu, uz kuru tā uzskata, ka attiecīgās cenas ir jāpārkonvertē, Komisijai saskaņā ar principiālo pienākumu, kas izriet no šīs regulas 2. panta 10. punkta pirmā teikuma, ir jānodrošina, ka šī izvēle ļauj taisnīgi salīdzināt eksporta cenu un normālo vērtību. Kā izriet no šā sprieduma 88. punkta, minētā izvēle, kas ietilpst rīcības brīvībā, kura šai iestādei ir piešķirta pārbaudāmo ekonomisko un politisko situāciju sarežģītības dēļ, joprojām ir pakļauta Savienības tiesas kontrolei.

97 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāuzskata, ka Vispārējā tiesa nav kļūdaini interpretējusi pamatregulas 2. panta 10. punkta j) apakšpunktu pēc tam, kad tā, vispirms konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju noslēgtajos riska ierobežošanas līgumos bija noteikts valūtas maiņas kurss starp euro un ASV dolāru, nosprieda, ka šim maiņas kursam nav nozīmes, lai Komisija veiktu eksporta pārdevumu cenu konvertāciju, proti, no euro uz Turcijas liru.

98 Tādēļ sestais pamats jānoraida kā nepamatots.

Par astoto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

99 Ar astoto pamatu, ar kuru kritizēts pārsūdzētā sprieduma 108.–117. punkts, apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā no minētās Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūras, kas minēta šajos punktos un kas attiecas uz pamatregulas 18. panta piemērošanu, ir kļūdaini secinājusi izmeklēšanai pakļauto ražotāju eksportētāju pienākumu no antidempinga procedūras sākuma, rīkojoties pēc iespējas labāk, sniegt Komisijai visu informācija, kas ir noderīga, lai pareizi saprastu to datus, lai nerastos risks kavēt šīs procedūras pienācīgu norisi un lai ļautu Komisijai laikus veikt vajadzīgās pārbaudes. Pirmkārt, šī judikatūra, kas attiecas uz pamatregulas 18. pantu par nesadarbošanos, neesot attiecināma uz šo lietu, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas esot sadarbojušās antidempinga procedūrā. Otrkārt, Vispārējā tiesa šim pienākumam sniegt informāciju esot piešķīrusi pārāk plašu tvērumu, ļaujot Komisijai neņemt vērā noteiktu informāciju, ja tā uzskata, ka minētā informācija nav skaidra, un šai iestādei nav jāmēģina to

precizēt saskaņā ar savām pilnvarām pieprasīt papildu informāciju no ražotājiem eksportētājiem. Pamatregulas 18. panta 3. punktā esot pieļauta zināma elastība, jo tajā esot paredzēts, ka Komisija nevar automātiski noraidīt informāciju, kas "nav nevainojama visos aspektos". Līdz ar to, treškārt, šāda pienākuma noteikšana ražotājiem eksportētājiem radītu risku, ka tiktu atcelts Komisijas rūpības pienākums un labas pārvaldības pienākums.

100 Komisija uzskata, ka astotais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

101 Šajā ziņā šī iestāde apgalvo, pirmkārt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumi, saskaņā ar kuriem Vispārējā tiesa tām esot kļūdaini pārmetusi, ka tie kopš antidempinga procedūras sākuma nav snieguši visu informāciju, kas ir noderīga, lai pareizi saprastu to datus, ir acīmredzami nepieņemami. Ar tiem apelācijas sūdzības iesniedzējas, neapgalvojot, ka būtu sagrozīti to apsvērumi šajā ziņā vai lietas materiāli, lūdzot Tiesu aizstāt Vispārējās tiesas veikto faktu un pierādījumu vērtējumu ar savu vērtējumu. Otrkārt, pamatojot savu argumentāciju ar pamatregulas 18. panta 3. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas stadijā izvirzot jaunu pamatu, kas līdz ar to ir nepieņemams. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējā tiesā neesot apgalvojušas ne to, ka Komisija būtu pārkāpusi šo tiesību normu, neņemot vērā informāciju, ko tās tai bija sniegušas par *Erdemir* lomu *Isdemir* pārdevumos iekšzemes tirgū, ne to, ka šī iestāde nebūtu izpildījusi savu rūpības pienākumu vai labas pārvaldības pienākumu.

102 Komisija apgalvo, ka astotais pamats katrā ziņā ir nepamatots.

Tiesas vērtējums

– *Par pieņemamību*

103 Pirmkārt, jākonstatē, ka šī pamata mērķis nav apšaubīt Vispārējās tiesas vērtējumu par apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegtajiem faktiem un pierādījumiem, ne arī tās konstatējumu pārsūdzētā sprieduma 110. punktā, saskaņā ar kuru, ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzēju sniegto informāciju par *Isdemir* pārdevumiem iekšzemes tirgū, Komisijai joprojām bija grūti pārbaudīt, vai *Erdemir* pārdošanas funkcijas bija pareizi atspoguļotas *Isdemir* deklarētajās pārdošanas, administratīvajās un citās vispārējās izmaksās (turpmāk – PAV izmaksas). Ar astoto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā minētā sprieduma 116. punktā, pamatojoties uz savu un Tiesas judikatūru, ir piešķīrusi pārāk plašu tvērumu pienākumam sniegt informāciju, kas ir ražotājiem eksportētājiem, attiecībā uz kuriem tiek veikta antidempinga izmeklēšana.

104 Tādējādi, tā kā šis pamats nelūdz Tiesu no jauna izvērtēt faktus vai pierādījumus, bet gan aicina pievērsties tiesību jautājumam, Komisijas šajā ziņā izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

105 Otrkārt, jānorāda, ka pamats nav arī jauns, jo tas esot balstīts uz pamatregulas 18. panta 3. punkta pārkāpumu, kas nav izvirzīts pirmajā instancē.

106 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru apelācijas sūdzības iesniedzējs ir tiesīgs iesniegt apelācijas sūdzību, izvirzot pamatus, kuri radušies no pārsūdzētā sprieduma un kuru mērķis ir kritizēt tā pamatotību no tiesību viedokļa (spriedumi, 2018. gada 6. septembris, Čehijas Republika/Komisija, C-4/17 P, EU:C:2018:678, 24. punkts, un 2021. gada 6. oktobris, *Sigma Alimentos Exterior*/Komisija, C-50/19 P, EU:C:2021:792, 39. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

107 Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa, lai noraidītu to prasības trešā pamata pirmo daļu, ir balstījusies uz judikatūru par pamatregulas 18. panta piemērošanu. Tieši šajā kontekstā tās atsaucas uz šīs regulas 18. panta 3. punkta pārkāpumu nevis no Komisijas, bet gan no Vispārējās tiesas puses, jo tā neesot ievērojusi pienākuma sniegt informāciju, kas tām ir uzlikts saskaņā ar šo tiesību normu, precīzo tvērumu. Tās arī nepārmet Komisijai, ka tā būtu pārkāpusi savu rūpības pienākumu vai labas pārvaldības pienākumu, bet apgalvo, ka informēšanas pienākuma, kā to ir interpretējusi Vispārējā tiesa, sekas būtu tādas, ka šis pienākums tiktu atcelts. Tādējādi runa ir par tiesību jautājumu, kas ietilpst Tiesas, kura izskata apelācijas sūdzību, kompetencē.

108 No tā izriet, ka Komisijas šajā ziņā izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

– *Par lietas būtību*

109 Būtībā, kā izriet no šā sprieduma 103. punkta, apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi pamatregulas 18. pantu ne tikai tāpēc, ka tā esot uzskatījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējām šajā lietā bija pienākums sniegt informāciju, kas izriet no šīs tiesību normas, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzējas bija sadarbojušās izmeklēšanā, bet arī tādēļ, ka tā šim pienākumam, pamatojoties uz savu un Tiesas judikatūru, esot piešķīrusi pārāk plašu tvērumu tādā ziņā, ka tas ļautu Komisijai atteikties ņemt vērā noteiktu informāciju, pamatojoties uz to, ka tā nebija pietiekami skaidra. Tomēr no pamatregulas 18. panta 3. punkta šajā sakarā būtu jāizsecina zināma iecietība. Turklāt, ja šim pienākumam sniegt informāciju tiktu atzīts šāds tvērums, pastāvētu risks, ka tiktu atcelts Komisijas rūpības pienākums un labas pārvaldības pienākums, jo tai nebūtu pienākuma lūgt iespējamos paskaidrojumus saskaņā ar savām pilnvarām pieprasīt papildu informāciju.

110 Šajā ziņā jāatgādina, ka no pamatregulas 6., 16. un 18. panta, lasot tos kopsakarā, izriet – ja Komisija veic izmeklēšanu par dempinga un zaudējumu esību, prioritāri tai ir jācenšas iegūt attiecīgo informāciju, pamatojoties uz ieinteresēto pušu brīvprātīgu sadarbību. Turklāt Komisijai atbilstoši pamatregulas mērķim objektīvi pierādīt dempinga un kaitējuma esību, lai noteiktu atbilstošus antidempinga maksājumus, ar pienācīgu rūpību jāpārbauda visa tās rīcībā esošā informācija (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 12. maijs, Komisija/*Hansol Paper*, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 48. un 50. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

111 Pārsūdzētā sprieduma 112.–114. punktā Vispārējā tiesa atgādināja pienākumus, kas antidempinga izmeklēšanas ietvaros ir attiecīgi Komisijai un ražotājiem eksportētājiem. It īpaši, atsaucoties uz judikatūras precedentiem, kas attiecas uz šīs regulas 6. un 16. panta vai tās aizstātās tiesību normas interpretāciju, tā norādīja, ka lietas dalībniekiem, kuriem tiek nosūtīta anketa, ir jāsniedz Komisijai informācija, kas tai ļaus pabeigt antidempinga izmeklēšanu. Viņš arī izklāstīja interesi veikt pārbaudi uz vietas vai attālinātu kontrolpārbaudi, lai pārbaudītu no personām, uz kurām attiecas šāda izmeklēšana, savāktos pierādījumus.

112 Turklāt Vispārējā tiesa atsaucās uz judikatūru par pamatregulas 18. panta 3. un 6. punkta interpretāciju, kas attiecas uz ieinteresēto pušu nepietiekamas vai daļējas sadarbības situācijām. Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 115. punktā tā norādīja, ka no šīm tiesību normām izriet, ka informācija, kādu šīm ieinteresētajām personām ir pienākums sniegt Komisijai, Savienības iestādēm ir jāizmanto secinājumu par antidempinga izmeklēšanu izdarīšanai un ka šīs pašas puses nevar izlaist atbilstošo informāciju.

113 Saskaņā ar pamatregulas 18. panta 3. punktu, ja arī ieinteresētās puses iesniegtā informācija nav nevainojama visos aspektos, to tomēr ņem vērā ar noteikumu, ka neviens no trūkumiem nerada nevajadzīgus sarežģījumus precīza un pieņemama konstatējuma iegūšanai un ka informācija tiek iesniegta laikus un ir pārbaudāma, un attiecīgā puse lietas labā ir darījusi, ko spējusi. Tomēr, tā kā nevienā pamatregulas normā Komisijai nav piešķirtas pilnvaras piespiest ieinteresētās puses piedalīties izmeklēšanā vai sniegt informāciju, šī iestāde ir atkarīga no šo pušu brīvprātīgas sadarbības ar mērķi sniegt tai nepieciešamo informāciju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 14. decembris, *EBMA*/*Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 54. punkts).

114 No pamatregulas 27. apsvēruma izriet, ka Savienības likumdevējam šajā kontekstā ir bijis nodoms noteikt, ka gadījumos, kad pušu sadarbība nav apmierinoša, dempinga un kaitējuma noteikšanai var izmantot citu informāciju, un šī informācija minētajām pusēm var izrādīties nelabvēlīgāka nekā tad, ja tās būtu sadarbojušās. Tādējādi pamatregulas 18. panta mērķis ir ļaut Komisijai turpināt izmeklēšanu pat tad, ja ieinteresētās puses atsakās sadarboties vai ja pušu sadarbība nav apmierinoša (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 14. decembris, *EBMA*/*Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 55. punkts).

115 No šiem apsvērumiem izriet, ka pamatregulas 6. un 16. panta, kā arī 18. panta 3. un 6. punkta, lasot tos kopsakarā, mērķis ir noteikt gan to, cik lielā mērā Komisijai ir jāņem vērā puses, par kuru tiek veikta antidempinga izmeklēšana, sniegtā informācija, gan sekas, kas var būt saistītas ar šīs puses neesošu, daļēju vai nepilnīgu sadarbību. Tādējādi, pirmkārt, Komisijai šī informācija ir jāņem vērā tikai tad, ja tā atbilst šā sprieduma 113. punktā minētajiem nosacījumiem. Otrkārt, nepietiekamas sadarbības gadījumā tas minētajai pusei var radīt nelabvēlīgāku situāciju nekā tad, ja tā būtu sadarbojusies.

116 No tā izriet, pirmkārt, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, Vispārējā tiesa nav pārkāpusi šīs pamatregulas normas, it īpaši tās 18. pantu, pārsūdzētā sprieduma 116. punktā uzskatīdama, ka apelācijas sūdzības iesniedzējām no antidempinga procedūras sākuma, rīkojoties pēc iespējas labāk, bija jāsniedz Komisijai visa informācija, kas ir noderīga, lai pareizi saprastu to datus, lai nerastos risks kavēt šīs procedūras pienācīgu norisi un lai ļautu Komisijai laikus veikt vajadzīgās pārbaudes.

117 Otrkārt, tā kā šajā lietā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 110. punktā ir konstatējusi un šajā ziņā neapgalvojot sagrozīšanu, apelācijas sūdzības iesniedzēju sniegtā informācija pat pēc attālinātās kontrolpārbaudes nebija pietiekami skaidra un neļāva Komisijai pārbaudīt, vai *Erdemir* dalība *Isdemir* pārdevumos bija pareizi atspoguļota *Isdemir* deklarētajās PAV izmaksās, tā varēja pamatoti uzskatīt, ka šie faktiskie apstākļi ietilpst pamatregulas 18. panta 3. punkta piemērošanas jomā, jo attiecīgā informācija nav kontrolējama šīs tiesību normas izpratnē. Konstatējums, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav sniegušas skaidru, pareizu un pietiekamu informāciju, ļāva Vispārējai tiesai, nepieļaujot tiesību kļūdu, tā 117. punktā nolemt, ka Komisijai, lai pareizi atspoguļotu *Erdemir* dalību *Isdemir* pārdošanas procesā iekšējā tirgū, bija pamatots pievienot kalibrētu PAV izmaksu summu.

118 Līdz ar to Vispārējai tiesai nevar pārmest, ka tā būtu pārkāpusi pamatregulas 18. pantu, ciktāl tā būtu piemērojusi šo tiesību normu vai transponējusi ar to saistīto judikatūru situācijā, kurā tā nebūtu piemērojama.

119 Treškārt, Vispārējai tiesai nevar pārmest arī to, ka tā esot pārkāpusi pamatregulas 18. panta 3. punktu, jo, lai gan šajā tiesību normā esot paredzēts, ka informāciju, kas nav "nevainojama visos aspektos", nevar neņemt vērā pēc savas ierosmes, tā esot uzskatījusi, ka Komisijai nebija pienākuma ņemt vērā noteiktu informāciju, ja tā uzskata, ka tā nav skaidra, iepriekš nemēģinot to precizēt atbilstoši savām pilnvarām pieprasīt papildu informāciju no ražotājiem eksportētājiem.

120 Proti, no pārsūdzētā sprieduma neizriet, ka Vispārējā tiesa esot nospriedusi, ka Komisijai bija tiesības atteikties ņemt vērā šos datus. Gluži pretēji, minētā sprieduma 115. punktā Vispārējā tiesa atgādināja, ka šai iestādei ir jāizmanto sniegtā informācija, lai izdarītu antidempinga izmeklēšanas secinājumus. Savukārt tā pamatoti nosprieda, ka Komisijai ir atļauts palielināt saistītās sabiedrības deklarēto izmaksu summu, lai atspoguļotu tās dalību attiecīgā ražotāja eksportētāja pārdevumu iekšzemes tirgū procesā, ja šī iestāde nevar pārbaudīt attiecīgo pušu šajā ziņā sniegto datu pareizību pat pēc tam, kad tā ir veikusi attiecīgus pasākumus. Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 110. un 111. punkta, Vispārējā tiesa šajā lietā konstatēja, ka, pat ņemot vērā dokumentus, kas iesniegti pēc attālinātās kontrolpārbaudes, minētajai iestādei joprojām bija grūti pārbaudīt, vai pārdošanas funkcijas ir pareizi atspoguļotas *Isdemir* deklarētajās PAV izmaksās.

121 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, ciktāl astotais pamats attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi pamatregulas 18. panta 3. punktu, jo tā esot atzinusi, ka Komisijai bija tiesības pēc savas ierosmes izslēgt vai atteikties izmantot noteiktu informāciju, kas nav pietiekami skaidra, astotais pamats ir balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju un ir jāatzīst par nepamatotu.

122 Visbeidzot, ceturtkārt, līdz ar to ir jānoraida arī iebildums par risku, ka tiktu atcelts Komisijas rūpības pienākums un labas pārvaldības pienākums, jo šis iebildums ir balstīts uz kļūdainu premisu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa esot kļūdaini nolēmusi, ka Komisija pēc savas ierosmes var atteikties izmantot noteiktu informāciju, nemēģinot to precizēt.

Par septīto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

123 Ar septīto pamatu, ar kuru tiek kritizēts pārsūdzētā sprieduma 116., 117., 122., 124. un 125. punkts, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā tikai daļēji ir atbildējusi uz argumentu, ko tās izvirzīja, lai pamatotu pirmajā instancē izvirzītā trešā pamata pirmo daļu, par to, ka Komisija esot divreiz iegrāmatojusi noteiktas PAV izmaksas, proti, transporta izmaksas, kas esot radušās *Erdemir* un par kurām tā esot izrakstījusi rēķinus tieši *Isdemir*. Tomēr Vispārējā tiesa jautājumu par dubultu uzskaiti esot izvērtējusi tikai attiecībā uz "grupas pakalpojumiem" un neesot to izvērtējusi attiecībā uz "transporta izmaksām".

124 Komisija uzskata, ka septītais pamats ir nepamatots.

Tiesas vērtējums

125 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru sprieduma pamatojumā skaidri un nepārprotami ir jābūt norādītai Vispārējās tiesas argumentācijai, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt pieņemtā nolēmuma pamatojumu un Tiesa veikt pārbaudi (spriedumi, 2022. gada 13. janvāris, Vācija –

Ville de Paris u.c./Komisija, no C-177/19 P līdz C-179/19 P, EU:C:2022:10, 37. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2024. gada 14. novembris, *LE*/Komisija, C-781/22 P, EU:C:2024:960, 73. punkts). Tomēr pienākums norādīt pamatojumu nenozīmē, ka Vispārējai tiesai izsmeļoši un secīgi būtu jāizklāsta visi lietas dalībnieku paustie argumenti, tādēļ Vispārējās tiesas pamatojums var būt arī netiešs, bet ar nosacījumu, ka tas dod ieinteresētajām personām iespēju saprast, kādu iemeslu dēļ Vispārējā tiesa nav piekritusi to argumentiem, un Tiesai – iegūt pietiekami daudz informācijas, lai īstenotu savu pārbaudi (spriedumi, 2022. gada 5. maijs, *Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals*/Komisija, C-718/20 P, EU:C:2022:362, 92. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2025. gada 30. janvāris, *Frajese*/Komisija, C-586/23 P, EU:C:2025:45, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

126 Jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 96.–125. punktā Vispārējā tiesa ir atbildējusi uz argumentu par iespējamo dubulto to transporta izmaksu uzskaiti, kas saistītas ar *Erdemir* veiktajiem *Isdemir* pārdevumiem iekšzemes tirgū, un ir juridiski pietiekami pamatojusi apelācijas sūdzības iesniedzēju trešā pamata pirmās daļas noraidīšanu.

127 Šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 96. un 97. punktā tā vispirms identificēja to argumentu tvērumu, kurus apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzījušas šīs pirmās daļas pamatojumam, norādot, ka, pēc to domām, *Isdemir* pārdevumu iekšzemes tirgū procesā par šiem pārdevumiem neatkarīgajiem klientiem *Erdemir* izrakstīja rēķinus par tādu pašu vērtību, kādu tai izrakstīja *Isdemir*, savukārt transporta pakalpojumu sniedzēji izrakstīja rēķinus *Erdemir*, kas par šiem pakalpojumiem izrakstīja rēķinus *Isdemir*. Komisija, aprēķinot dempinga starpību galīgajā posmā attiecībā uz *Isdemir*, esot kļūdaini palielinājusi PAV izmaksas, ko *Isdemir* bija deklarējusi saistībā ar pārdevumiem iekšzemes tirgū, par summu, kuru šī iestāde uzskatīja par atbilstošu PAV izmaksām, kas sedz *Erdemir* dalību *Isdemir* pārdevumu procesā iekšējā tirgū.

128 Šajā kontekstā ir jāņem vērā, ka Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma 115. punktā apelācijas sūdzības iesniedzējas bija norādījušas, ka sākotnēji *Erdemir* radušās transporta izmaksas tika iekasētos no *Isdemir* un ka šīs izmaksas tika ņemtas vērā *Isdemir* PAV izmaksās. Turklāt šī prasības pieteikuma 120. punktā apelācijas sūdzības iesniedzējas – saistībā ar strīdīgās regulas 74. apsvērumu, kas ir atgādināts minētā prasības pieteikuma 118. punktā un kurā Komisija ir norādījusi, ka tā nevar noteikt, vai rēķinā norādītie pakalpojumi attiecas uz izmaksām, kas radušās, veicot tālākpārdošanu iekšējā tirgū, ņemot vērā, ka visi iegrāmatotie darījumi un/vai izdotie rēķini ir apzīmēti tikai kā "grupas pakalpojumi", atzina, ka rēķinos un grāmatvedības dokumentos ir atsauce uz "grupas pakalpojumu izmaksām", vienlaikus apgalvojot, ka tās ir sniegušas detalizētus paskaidrojumus par izmaksu sadales aprēķinu, lai noteiktu izmaksas, kas radušās katrai sabiedrībai.

129 Tādējādi, ņemot vērā šos apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentus, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 96. un 97. punkta, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tai ir jāizskata jautājums par iespējamu ar šiem pārdevumiem iekšzemes tirgū saistīto transporta izmaksu dubultu uzskaiti kā daļu no *Isdemir* deklarētajām PAV izmaksām, ciktāl tās bija iekļautas "grupas pakalpojumos", par kuriem *Erdemir* izrakstīja rēķinus *Isdemir*.

130 Šajā ziņā Vispārējā tiesa vispirms pārsūdzētā sprieduma 101. un 102. punktā norādīja, ka, lai noteiktu pārdevumu iekšzemes tirgū rentabilitāti, Komisija attiecīgā gadījumā ņem vērā saistīto tirgotāju PAV izmaksas, un atgādināja, ka summas, kas atbilst šīm izmaksām, kā arī peļņai, ir balstītas uz faktiskiem datiem par ražošanu un pārdevumiem.

131 Pēc tam Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 104. punktā konstatēja, ka šajā lietā Komisija nevarēja noteikt, vai rēķinā norādītie pakalpojumi patiešām attiecās uz izmaksām, kas radušās, veicot tālākpārdošanu iekšējā tirgū, ņemot vērā, ka visi iegrāmatotie darījumi vai izrakstītie rēķini bija apzīmēti tikai kā "grupas pakalpojumi". Turklāt minētā sprieduma 110. punktā tā norādīja, ka attālinātās kontrolpārbaudes ietvaros Komisija nevarēja nedz noteikt, nedz pārbaudīt, vai pakalpojumi, par kuriem *Erdemir* izrakstīja rēķinus *Isdemir*, pareizi atspoguļoja *Erdemir* dalību pārdevumu iekšzemes tirgū procesā, un turklāt Komisijai pēc attālinātās kontrolpārbaudes un neraugoties uz rēķinu vai bilances izrakstu iesniegšanu joprojām bija grūti pārbaudīt, vai *Erdemir* pārdošanas funkcijas ir pareizi atspoguļotas *Isdemir* deklarētajās PAV izmaksās.

132 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 112. punktā uzskatīdama, ka šai iestādei no anketā un lūgumiem sniegt papildu informāciju sniegtajām atbildēm nav jāsecina, ka par *Isdemir* pārdevumiem iekšzemes tirgū tika izrakstīti rēķini ar *Erdemir* starpniecību, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 117. punktā secināja, ka Komisijai nevar pārmest, ka tā uzskatīja, ka tā nevar noteikt un pārbaudīt, vai pakalpojumi, par kuriem *Erdemir* izrakstīja rēķinus *Isdemir*, pareizi atspoguļoja šādu *Erdemir* dalību, un ka tādējādi šī iestāde varēja pamatoti pievienot PAV izmaksu summu, lai ņemtu vērā *Erdemir* sniegtos pārdošanas pakalpojumus.

133 No šiem apsvērumiem izriet, ka, veicot neatkarīgu faktu vērtējumu, Vispārējā tiesa nosprieda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju sniegtā informācija neļāva Komisijai noteikt, kādas tieši ir izmaksas, kas attiecas uz *Erdemir* "grupas pakalpojumiem", nedz arī līdz ar to pārbaudīt, vai transporta izmaksas, kas radušās *Erdemir* un kas ir saistītas ar pārdevumiem iekšējā tirgū, kuru šī sabiedrība bija veikusi kā *Isdemir* starpnieks, ir pareizi atspoguļotas šajos pakalpojumos vai PAV izmaksās, kuras *Isdemir* bija radušās un kuras *Isdemir* deklarēja saistībā ar pārdevumiem iekšzemes tirgū.

134 Tādējādi šis pamatojums ļauj apelācijas sūdzības iesniedzējām uzzināt iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa nav piekritusi to argumentiem, un Tiesai gūt pietiekamu informāciju, lai veiktu pārbaudi.

135 No tā izriet, ka septītais pamats par pārsūdzētā sprieduma pamatojuma neesību ir jānoraida kā nepamatots.

136 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

137 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

138 Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz minētā reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

139 Tā kā šajā lietā Komisija ir lūgusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums šīm sabiedrībām ir nelabvēlīgs, tām jāpiespriež segt savus un atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ*, *İskenderun Demir ve Çelik AŞ* un *Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ* sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]